

Súd: Okresný súd Malacký
Spisová značka: OT/115/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1622202761
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Albert
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2023:1622202761.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacký, samosudkyňou Mgr. Zuzanou Albert, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu, na hlavnom pojednávaní konanom na tunajšom súde dňa 25. septembra 2023 v Malackách takto:

rozhodol:

Obžalovaný

A. B. nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXX, F. – G.,

sa uznáva za vinného, že

po predchádzajúcej dohode so spoluobvinenými H. I., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom B. XXX, G. J., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C. G. D. XXX a A. I., nar. XX.XX.XXXX v Skalici, trvale bytom A. K. F. XXXX/XXX, F. – G., dňa 28.11.2022 v čase približne o 22.10 h. vošli s motorovým vozidlom zn. Opel Vectra, modrej farby, EČ: L., do areálu poškodenej spoločnosti Faurecia Automotive Slovakia s.r.o. v priemyselnom parku P3 v k.ú. Lozorno, kde sa snažili z haly DC6B odcudziť 4 ks prepraviek s celkovým počtom 172 ks riadiacich jednotiek do sedadiel automobilov zn. Lamborghini URUS v celkovej hodnote 3.215,78 Eur, čo sa im však nepodarilo, nakoľko boli pristihnutí pracovníkmi SBS služby,

t e d a

spoločným konaním sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k prisvojeniu cudzej veci tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l

prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, s prihladnutím na § 36 písm. l) a na § 37 písm. m) Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd pre výkon trestu z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry v Malackách podal dňa 30. novembra 2022 na tunajší súd obžalobu z 30. novembra 2022, pod č. k. 1Pv 370/22/1106-10, na A. B. (ďalej len „obžalovaný“), ako aj na spoluobvinených H. I., nar. XX.XX.XXXX, G. J., nar. XX.XX.XXXX a A. I., nar. XX.XX.XXXX, a to pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že obvinení po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 28.11.2022 v čase približne o 22.10 h. vošli s motorovým vozidlom zn. Opel Vectra, modrej farby, EČ: L., do areálu poškodenej spoločnosti Faurecia Automotive Slovakia s.r.o. v priemyselnom parku P3 v k.ú. Lozorno, kde sa snažili z haly DC6B odcudziť 4 ks prepraviek s celkovým počtom 172 ks riadiacich jednotiek do sedadiel automobilov zn. Lamborghini URUS v celkovej hodnote 3.215,78 Eur, čo sa im však nepodarilo, nakoľko boli pristihnutí pracovníkmi SBS služby.

Súd v uvedenej trestnej veci rozhodol trestným rozkazom č.k. OT/115/2022-157 zo dňa 01.12.2022, ktorý vo vzťahu k obvineným H. I., nar. XX.XX.XXXX, G. J., nar. XX.XX.XXXX a A. I., nar. XX.XX.XXXX, nadobudol právoplatnosť dňa 01.12.2022. Obžalovaný proti trestnému rozkazu včas podal odpor (nápísaný ako „odvolanie“), v ktorom uviedol, že sa odvoláva voči trestnému rozkazu aj voči výške trestu. Dňa 17.02.2023 doplnil, že sa odvoláva voči výške trestu, nakoľko by chcel byť odsúdený miernejším trestom alebo miernejšou formou.

Súd určil termín hlavného pojednávania na 25.09.2023, ktoré vykonal v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko ten doručil súdu vyhlásenie, kde vyslovene požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, pričom obžaloba ako aj predvolanie bolo obžalovanému riadne doručené, obžalovaný mal možnosť sa k veci vyjadriť v prípravnom konaní, ako aj preštudovať si spis. Vzhľadom na to, že otázka viny a právnej kvalifikácie nebola medzi stranami sporná, čo vyplynulo aj z vyjadrenia obhajcu na hlavnom pojednávaní, súd dospel k záveru, že účel trestného konania možno dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného.

Vzhľadom na uvedené súd prečítal výpoveď obžalovaného, so súhlasom strán prečítal výpoveď poškodeného č.l. 53-60 a výpoveď svedkov A. M. (č.l. 70) a N. B. (č.l. 74), prečítaním oboznámil podstatné listinné dôkazy, najmä vyčíslenie škody č.l. 69, zápisnicu z obhliadky miesta činu č.l. 98, výpis z registra trestov a zistil a ustálil skutkový stav tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Súd zdôrazňuje, že otázka správnosti skutkových zistení, ako aj právnej kvalifikácie použitej v obžalobe nebola medzi stranami sporná. Súd teda vychádzal najmä z dokazovania, ktoré bolo vykonané v prípravnom konaní a ktoré len čítaním zopakoval na hlavnom pojednávaní, pretože ani súd nemal pochybnosti o skutkových zisteniach a použitej právnej kvalifikácii na podklade vykonaného dokazovania. Len pre úplnosť súd dodáva, že konanie pred súdom má charakter kontradiktórneho konania, t. j. ide o sporové konanie, v ktorom je nositeľom dôkazného bremena prokurátor. Keďže ide o sporové konanie prokurátora s obžalovaným, je nutné pripustiť aj to, že medzi stranami v niektorých otázkach vôbec nemusí byť spor, pretože sa na určitých okolnostiach, či už skutkových alebo právnych zhodujú. Tak to bolo aj v posudzovanom prípade, v ktorom nebolo sporu o skutkových a právnych zisteniach uvedených v obžalobe, čo napokon vyplýva aj zo záverečnej reči obhajcu. V takýchto prípadoch je nutné pripustiť aj obmedzený rozsah dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní, pretože ak medzi stranami nie je spor, nie je ani čo dokazovať. Ak ani súd nemá zásadné pochybnosti o skutkových, či právnych zisteniach obžaloby, nie je jeho úlohou vstupovať prokurátorovi do rozsahu a spôsobu vedenia dokazovania na hlavnom pojednávaní a predvolávať svedkov, ak strany netrvajú na osobných výsluchoch týchto osôb.

S poukazom na uvedené, súd k otázke viny a právnej kvalifikácie len v stručnosti uvádza, že z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný sa po dohode s ostatnými spoluobvinenými autom vybral do Lozorna po starej ceste do areálu firmy poškodeného, pričom šoférovala G. J. a tu sa pokúsili odcudziť 4 prepravky dielov riadiacich jednotiek do sedačiek motorových vozidiel vyššej triedy. Predmetné skutočnosti vyplývajú z výpovede obžalovaného a jeho spoluobvinených v prípravnom konaní, ale i z výpovede poškodeného, spoločnosti Faurecia Automotive Slovakia s.r.o. v zastúpení O. A. B.,

vedúcim skladu. Poškodený v prípravnom konaní uviedol, že obžalovaný a spoluobvinení prišli v inkriminovaný deň do areálu poškodeného na motorovom vozidle a H. I. vošiel dverami do haly, kde z regálu s uskladnenými komponentami odcudzil 4 prepravky riadiacich jednotiek do sedadiel automobilov Lamborghini, kde kusová cena jednej jednotky je 18,6964 Eur, avšak pri odchode z haly bol zastavený pracovníkmi SBS, na čo sa pokúsil o útek on aj druhá osoba, ktorá medzitým vystúpila z auta, a osoby, ktoré ostali v aute, sa pokúsili ujsť z miesta činu na motorovom vozidle, v čom im však bolo pracovníkmi SBS zabránené. V zhode s uvedenými výpoveďami vypovedal v prípravnom konaní tiež svedok A. M. a N. B., pracovníci SBS, z ktorých A. M. sa osobne zúčastnil na chytení páchatelov a N. B. celý zásah sledoval prostredníctvom kamerového systému. Skutkové zistenia sú podporené tiež zápisnicou o obhliadke miesta činu, ktoré zodpovedalo popisu vyplývajúceho z výpovedí svedkov a obvinených.

Obžalovaný tak naplnil všetky znaky objektívnej stránky stíhaného prečinu. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaný sa spoločne s ostatnými spoluobvinenými dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k prisvojeniu cudzej veci tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu, teda obžalovaný si uvedomoval, že svojim konaním poruší záujmy chránené Trestným zákonom (objektom trestného činu krádeže je cudzí majetok) a tieto záujmy porušiť chcel. K dokonaniu stíhaného prečinu neprišlo len z toho dôvodu, že spolupáchatelia boli prichytení pracovníkmi SBS a boli nimi zadržaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti uznal súd obžalovaného vinným zo spáchania prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona.

V súvislosti s výrokom o treste súd uvádza, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, ako aj vytvoriť podmienky na výchovu páchatela k tomu, aby viedol riadny život a ďalej má iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálneho odsúdenia páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t.j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň naplňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli. V zmysle zásady legality trestu je možné uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom trestné sadzby za jednotlivé trestné činy sú ustanovené v osobitnej časti Trestného zákona. Súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliada na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy a zároveň má trest postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. V každom prípade treba nielen zisťovať všetky okolnosti prípadu, ale aj objektívne, t.j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich, ich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a príťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Vo všeobecnosti súd konštatuje, že pri ukladaní trestu sa musí v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy, podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov (napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody), alebo povinnosť súdu uložiť len trest odňatia slobody. Pri prečine krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu v rozpätí šesť mesiacov až tri roky. Už týmto uvedený trestný čin zákonodarca zaraďuje medzi prečiny (§ 10 ods. 1 písm. b) Tr. zák.).

Súd pri zvažovaní druhu trestu, ktorý bolo nutné uložiť obžalovanému za spáchanie skutku, vychádzal okrem závažnosti spáchaného prečinu aj z toho, že nepodmienečný trest odňatia slobody je trest ultima ratio (posledná a krajná možnosť), ktorý môže súd uložiť len vtedy, ak iné druhy trestov, prípadne iné formy trestu odňatia slobody, nemôžu celkom zjavne viesť k náprave obžalovaného.

Súd vyhodnotil kritériá, ktoré sú uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona a ktoré sú fakticky vyjadrením znakov skutkovej podstaty trestného činu, a to objektívnej stránky (spôsob spáchania činu a jeho následok), subjektívnej stránky (zavinenie a pohnútku), subjektu (osoba páchatela) a ďalej vyhodnotil tiež príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj pomery páchatela a možnosti jeho nápravy.

Pokiaľ ide o spôsob spáchania činu a jeho následok, tak súd konštatuje, že obžalovaný svojim konaním bezprostredne smeroval k dokonaniu prečinu krádeže, v čom mu bolo zabránené len včasnou intervenciou pracovníkov SBS. K spôsobeniu škody na majetku poškodeného neprišlo, avšak tiež len z dôvodu, že páchatelom bolo dokonanie krádeže znemožnené a boli zadržaní. Pri samotnom zadržaní obžalovaný nekládol odpor a pracovníkov SBS ani políciu nijako neohrozoval. Pokiaľ ide o trestnú sadzbu, pokus trestného činu je podľa § 14 ods. 2 Tr. zák. trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin.

Z hľadiska osobných pomerov a možnosti nápravy obžalovaného súd ďalej zistil, že obžalovaný bol v minulosti celkom 19 x súdne trestaný, z toho 10 x mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. V čase spáchania stíhaného skutku mu plynula skúšobná doba podmieneného odsúdenia v Českej republike a v Rakúsku. Vzhľadom na uvedené je možné konštatovať, že sa jedná o recidivistu a osobu náchylnú na páchanie trestnej činnosti a že zďaleka nejde o ojedinelé správanie sa obžalovaného. Napriek viacnásobnému predchádzajúcemu odsúdeniu pre trestnú činnosť je obžalovaný opätovne trestne stíhaný, z čoho je zrejmé, že predchádzajúce trestné konania a jeho odsúdenia zjavne nespĺnili u obžalovaného výchovný a resocializačný účel a nevedli k jeho náprave k tomu, aby viedol riadny život. Posledných osem odsúdení obžalovaného bolo pritom za majetkovú trestnú činnosť, ktorá mu je obžalobou kladená za vinu aj v tomto prípade.

Z ilustrácie priestupkov ďalej vyplýva, že obžalovaný sa pred spáchaním skutku dopustil 20 priestupkov, z čoho desaťkrát sa jednalo o priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 o priestupkoch.

Pri ukladaní trestu súd u obžalovaného prihliadol aj na pomer a závažnosť poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Súd zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal a oľutoval ho. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, tak súd zistil priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, keďže obžalovaný pred spáchaním skutku už bol za trestný čin odsúdený. Vzhľadom na to, že pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností je 1:1, nebolo dôvodné pristupovať k zvýšeniu, ani zníženiu dolnej či hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Pri rozhodovaní o ukladaní druhu a výmery trestu súd nemohol, ako je už vyššie uvedené, opomenúť osobu obžalovaného, ktorého posledných osem odsúdení bolo za majetkovú trestnú činnosť a obžalovaný bol už desaťkrát vo výkone trestu len v Slovenskej republike. Je zrejmé, že v prípade obžalovaného ide o recidívu, a to recidívu rovnorodú (opakované páchanie trestného činu krádeže). Súd preto dospel k záveru, že obžalovanému je nutné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko ani opakovane uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody celkom zjavne nevedli u obžalovaného k náprave a preto by pre nápravu obžalovaného neboli postačujúce ani samotné alternatívne tresty. Z odpisu z registra trestov a z priestupkového registra obžalovaného je úplne zrejmé, že obžalovaný nemá žiadnu úctu k majetku iných osôb, opakovane sa dopúšťa majetkovej, ale i inej trestnej činnosti a priestupkov proti majetku či občianskemu spolunažívaniu. Predchádzajúce tresty, aj keď spojené s nepodmienečným odňatím slobody neprevychovali obžalovaného a nepôsobili naňho tak, aby začal viesť riadny život; obžalovaný je nepochybne recidivista.

Za primerané súd vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti považoval uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Takýto trest podľa názoru súdu zohľadňuje možnosti nápravy páchatel'a a zodpovedá zásadám individuálnej a generálnej prevencie. Uložený trest odňatia slobody bude dostatočnou represiou pre obžalovaného a tiež naplnením účelu, že obžalovaný sa v budúcnosti bude vyvarovať páchaniu trestnej činnosti a starostlivejšie zväží následky svojho konania.

Pre výkon trestu odňatia slobody bol obžalovaný v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, a to dokonca opakovane.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.